

จุดนัดพบ : โดย พัชรพร ศุภผล ผลงานประเดิมสิ่งแวตล้อมในชุมชน

หมวดหมู่ สิ่งแวตล้อม , 23 กรกฎาคม 61

เมื่อพื้นที่ที่แสนจะงดงามไปด้วยธรรมชาติ

กลับถูกแปรเปลี่ยนเป็นพื้นที่ธุรกิจ

จากพัชรพร ศุภผล เรื่อง "จุดนัดพบ"

“โลกมนุษย์ถูกแบกไว้บนหลังเต่าขนาดมหึมา”

(คัดลอกจากบันทึกของพ่อ)

ต้นทาง

ฉันกำลังจะกลับไปที่นี่อีกครั้งหลังจากไม่ได้มาเป็นเวลาสี่ปี แม้เสียงจากครอบครัวจะทัดทานให้รอก่อน แต่ห้วงลึกในจิตสำนึก มันกระตุ้นเตือนบอกกับฉันเสมอว่า มันถึงเวลาแล้วที่ฉันต้องกลับมาสักที คลื่นกระแสน้ำที่ปะทะใบหน้ารอบแล้วรอบเล่าไม่ได้ทำให้ฉันที่ถอยที่จะกลับมาทำหน้าที่ กาลเวลาอาจพัดพาสรรพสิ่งรอบข้างให้เปลี่ยนไป แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงเหมือนเดิม คือ คลื่นแม่เหล็กแห่งมหาสมุทร ที่จะนำทางฉันไป ยังจุดหมายที่รอคอย

“ถ้าเจ้าขึ้นไป เจ้าอาจไม่ได้กลับมา” ผู้อาวุโสสูงสุดในหมู่เรากล่าวกับฉันก่อนวันออกเดินทาง ในวันนั้นอายุของเขาจะย่างเข้าปีที่หกสิบห้า นับว่าเป็นอายุที่มากสำหรับสิ่งมีชีวิตอย่างพวกเราที่มักจะอยู่ได้ไม่เกินสี่สิบปี ฉันเห็นแววตากังวลในนัยน์ตาที่ผ่านโลกมาหลายต่อหลายครั้ง ไม่มีพื้นที่ใดได้กระแสน้ำสีฟ้าครามนี้ที่เขาไม่เคยผ่านไป

“วัฏจักรของชีวิตมันควรจะดำเนินต่อไป จะมีประโยชน์อะไรหากมีชีวิตอยู่ภายใต้การตายที่ไม่มีโอกาสให้กำเนิด” ฉันตอบสิ่งที่คิดอยู่ในใจออกไป ความมืดคืบคลานมาอีกครั้งเป็นสัญญาณว่าเวลากำลังจะสูญสิ้นอีกหนึ่งวัน สิ่งนี้เร่งเร้าให้ฉันไม่ต้องการคำตอบจากใคร

“พรุ่งนี้ฉันจะออกเดินทาง และหากมันสำเร็จก็ให้ถือเอาความสำเร็จนั้นเป็นของเผ่าพันธุ์เราด้วย” ฉันทิ้งท้ายความแน่วแน่นี้ไว้ให้ทุกคนก่อนจะปลิวตัวออกมาตามลำพัง การเดินทางครั้งสำคัญเริ่มต้นในเช้าของวันนั้นเอง

ปลายทาง

...เงินทองเหมา รวาท่าฝน คนภูเก็ต โรงแรม คอนโด ตึกอาคาร บ้านรีสอร์ท คนมาลงทุน เงินก็หมุนธุรกิจ เพลงบรรเลงแรงไฟ สาดแสง เซ็นเซอร์รอด.....

เสียงปรบมือดั่งขึ้นเกรียวกราว เมื่อผมร้องถึงท่อนสำคัญของเพลง ผู้ยืนอยู่เบื้องล่างส่งเสียงตะโกนโห่ร้องด้วยความสะใจ หาดไม้ขาวเป็นอย่างนี้ทุกคำ นับตั้งแต่วันแรกที่เสาเข็มของเหล่านายทุนเจาะทะลุใจกลางแนวปะการังลงไป เพื่อสร้างรันเวย์ สนามบินตามนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศ

หางตาผมเหลือบเห็นบุคคลบางกลุ่ม ที่ยื่นสังเกตการณ์ห่างออกไปจากเวทีมาตั้งแต่ช่วงแรกของการแสดง ใบหน้าแสดงความไม่พอใจอย่างชัดเจนต่อบทเพลงที่ผมขับร้องไปเมื่อครู่ พวกเขาคงไม่ชอบใจความของมันพอๆกับเสียงของผมที่ไม่มีที่ท่าจะหยุดลงโดยง่าย เพลงเดิมๆ ถูกขับขานครั้งแล้วครั้งเล่า ผมส่งผ่านเสียงเพลงให้ดังออกไปเรื่อย ๆ หวังให้คลื่นทะเลนำพาคลื่นเสียงไปส่งให้ถึงใจกลางสมุทร ที่ที่เธอจะอยู่เพื่อรอฟังมันทุกคำคืน

ต้นทาง

คลื่นกระแสน้ำสั้นกระเพื่อมจนตัวฉันรู้สึกได้ อาจเป็นเพราะการเดินทางเข้าใกล้จุดหมายแล้วอีกหนึ่งขั้น การเดินทางออกจากแหล่งอาหารเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน สะสมความเหนื่อยล้าและทิวโหยจนเกินพิกัดฉันเริ่มมองหาสิ่งที่จะนำมาประทังชีวิตให้อยู่รอด นึกถึงคำพูดของพ่อแม่ที่เคยเล่าช่วงชีวิตที่เกิดในยุคอาหารอุดมสมบูรณ์ทั่วทุกแห่ง ในขณะที่พวกเรารู้หลังอย่างฉันและคนอื่นๆ แทบจะไม่สามารถดำรงชีวิตออกจากแหล่งอาหารได้อีกเลย สิ่งเลวร้ายคืบคลานมาใกล้เผ่าพันธุ์ของเราทุกที ๆ แต่ไม่มีผู้ใดบอกได้เลยว่าใครในหมู่พวกเราที่จะถูกเรียกให้เป็น “ตัวสุดท้าย” และฉันจะไม่รอให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น

ปลายทาง

ผมไม่เห็นเธออีกเลยนับตั้งแต่คืนนั้นในเดือนพฤศจิกายนในตอนนั้นผมยังคงเป็นเพียงเด็กชายวัยสิบหกที่วิ่งเล่นบนหาดทรายด้วยความสนุก ไม่ใช่คนหนุ่มวัยยี่สิบที่มีสถานะเป็นแกนนำชุมชนต่อต้านโครงการขยายรันเวย์สนามบินลงไปทะเลที่หาดไม้ขาวแห่งนี้ความรู้สึกคิดถึงเธอจบลงไปพร้อมกับเสียงเพลง ผุ่ชนที่ให้ความสนใจทยอยแยกย้ายกันกลับบ้าน นักท่องเที่ยวบางส่วนที่พลัดหลงเข้ามาถูกพนักงานตามกลับไปยังโรงแรม เหลือไว้แต่ผู้ชุมนุมบางส่วนที่จับกลุ่มคุยกันถึงเป้าหมายในวันรุ่งขึ้นทันทีที่ชายหาดไร้ความสนใจ ความเคลื่อนไหวบางอย่างก่อตัวขึ้นในหมู่ผู้สังเกตการณ์ที่ห่างออกไปไม่กี่เมตรพวกเขาขยับเข้ามาใกล้เวทีขึ้นเรื่อยๆเรื่อยๆ รู้ตัวอีกทีระยะห่างจากพวกผมและคนเรานั้นก็แคบลงเกินกว่าคนจะลอดผ่านไปได้

ต้นทาง

วัตถุสีขาวลอยมาตามกระแส น้ำ ผ่านหน้าฉันไปอย่างรวดเร็วไข่วั่ว! สัญชาติญาณบอกกับฉันทันทีว่ามันคือ อาหาร ฉันหันหลังกลับทิ้งเส้นทางสู่จุดหมายชั่วคราว เพื่อหันมาจัดการกับเจ้าสิ่งนั้น ติดแต่มันว่องไวกว่ามาก มันลอยไปตามกระแส น้ำและทิศทางคลื่นราวกับว่ามันไม่ต้องออกแรงใดใดในการเคลื่อนตัว ยิ่งคลื่นแรงเท่าไร การจะเข้าไปใกล้ถึงตัวมันยิ่งยากขึ้นเท่านั้น เร็วแรงที่อ่อนล้าจากการเดินทางมาทั้งหมดทำให้ฉันตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบในการเป็นผู้ล่าในครั้ง นี้ หากแต่โชคยังคงเข้าข้างอยู่บ้างเมื่อกระแสน้ำข้างหน้านำมันกลับมาสู่ฉันอีกครั้งฉันจับมันเอาไว้ได้อย่างพอดีพอดี ไม่รอให้กระแสน้ำมาพรวดไปอีก และกัดกินกลืนมันสู่ท้องอย่างรวดเร็ว

ระหว่างทาง ๑

“การก่อสร้างจำเป็นต้องเกิดขึ้น พวกคุณขัดขวางการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจไม่ได้หรอก” หนึ่งในคนเหล่านั้นกล่าวกับผมด้วยเสียงแข็งกร้าว

“แต่เศรษฐกิจของพวกคุณ ขัดขวางการเจริญเติบโตของธรรมชาติ” ผมสวนไปทันควัน ไม่ใช่ใจที่จะนำข้อมูลทางวิชาการที่ผมเพียรพร่ำบอกกับหน่วยงานต่างๆ มาเป็นระยะเวลากว่าสามเดือนมาใช้โต้เถียงกับคนเหล่านี้ ไม่มีทางที่พวกเขาจะเข้าใจการกัดเซาะชายฝั่งที่เกิดจากการถมทะเลหรือการเปลี่ยนแนวของกระแสคลื่นที่จะสร้างผลกระทบให้กับสัตว์ทะเลหรอก

“หาดสนามบินจะเป็นจุดขายให้กับนักท่องเที่ยว คนมา งานก็จะมา ครอบครัวของคุณทุกคนก็จะมั่งมี ไม่ต้องออกไปล่าปลาไปจนตาย”

“หาดสนามบิน” ผมทวนคำพูดของพวกเขาอีกครั้ง หัวใจกระตุกไหวด้วยความเกลียดชัง หาดสนามบินนั้นหรือ พวกเขาเปลี่ยนชื่อหาดตั้งแต่โครงการยังไม่เสร็จด้วยซ้ำ

“ที่นี่จะเป็นหาดไม้ขาว ไม่ใช่เพื่อคนไม้ขาว แต่เพื่อคนทั้งโลก ต่อให้พวกคุณขยายรันเวย์ขึ้นไปบนอากาศ ถ้ามันทำลายเส้นทางของนกกระจอกที่บินผ่านมา ผมก็จะบินขึ้นไปให้สูงกว่าเพื่อทำลายมัน” สุดเสียงตะโกนชาวบ้านโห่ร้องด้วยความชอบใจ ทุกคนที่นี่รู้ว่าการต่อต้านไม่ได้เป็นไปเพื่อเรียกร้องความถูกต้องให้ตนเอง ธรรมชาติผู้บริสุทธิ์ต้องการใครสักคน เพื่อเป็นกระบอกเสียงในการปกป้องเขา

“หาดไม้ขาว หาดไม้ขาว หาดไม้ขาว!!” เหล่าผู้ชุมนุมลุกฮือขึ้นมาอีกครั้ง กลุ่มคนนอกผงะถอยด้วยความตกใจ พยายามเข้าควบคุมสถานการณ์ความวุ่นวาย แต่สายไปเสียแล้ว ท่าทางของพวกเขาเหมือนน้ำมันที่ราดลงบนกองไฟ ความอดทนที่สะสมมาตลอดการต่อต้านสิ้นสุดลง การปะทะของคนสองกลุ่มเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว จากหมัดต่อศอก จากศอกต่อเขา จากเขาต่อเท้า แล้วความวุ่นวายก็สลายไปหลังปืนของใครบางคนส่งเสียงร้องคำราม ปล่อยกระสุนฝังร่างผู้เคราะห์ร้ายที่อยู่ในในวงจลาจล

ระหว่างทาง ๒

เศษสิ่งของจากมนุษย์เริ่มลอยมาปะทะร่างแทนกระแสน้ำ เชือกเส้นใหญ่ลอยผ่านใบหน้า ฉันรู้สึกเสียแปลที่ขาขวา ประสบการณ์เมื่อสี่ปีก่อนสอนให้ฉันรู้ว่า วัตถุที่เป็นเส้นยาวเหล่านี้สามารถรัดขาของพวกเราจนพิการได้ น่าเศร้าที่การกลับมาในปีนี้สิ่งเหล่านั้นกลับไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย หากแต่จะเพิ่มปริมาณและสรรพสิ่งที่พวกเขาตั้งใจโยนให้บ้านของพวกเราก็มี หลากหลายขึ้นไปทุกที ความเจ็บปวดจากการปะทะกับสิ่งเหล่านั้นมาพร้อมกับความรู้สึกจากช่องทางที่เริ่มปิดเกลียว เป็นสัญญาณว่าผู้โดยสารของฉันก็พร้อมจะออกมาเดินทางเหมือนกัน

“เย็นไว้เด็ก ๆ” ฉันพูดกับตัวเอง แม้จะไม่ใช่วินาทีแรก แต่ความรู้สึกเจ็บปวดนี้ก็สร้างความกังวลขึ้นมาไม่น้อย มันเจ็บปวดเกินกว่าครั้งที่ผ่านมา และจุดที่สร้างความเจ็บปวดนั้นก็ดูจะไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับอวัยวะที่ทำหน้าที่ให้กำเนิดเท่าไหร่นัก แต่อย่างไรก็ตาม การเดินทางจำเป็นต้องไปต่อ เสียงคลื่นของหัวใจยังคงเรียกร้องบอกกับฉันว่าจงไปให้ถึง

กระแสน้ำพาฉันมาใกล้บ้านเกิดขึ้นทุกที ๆ ฉันถือกำเนิดที่นี่ บนชายหาดของเกาะหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศไทย ในบรรดาไข่ ทั้งร้อยยี่สิบฟอง มีเพียงสามฟองเท่านั้นที่อยู่รอดกลับไปและฉันเป็นหนึ่งในนั้น ธรรมชาติกำหนดให้เราต้องกลับมาวางไข่ในที่เดิมทุกปีๆ แต่นับจากปีที่จำนวนของพวกเราลดลงไปอย่างน่าใจหาย แหล่งอาหารก็หายากเกินไป และต้องเผชิญอันตรายจากสิ่งประดิษฐ์คิดสร้างของมนุษย์ ทำให้พวกเราเริ่มผืนกฎของธรรมชาติ นั่นอาจนำมาสู่ค่าที่พวกเราไม่อยากจะยิน “การสูญพันธุ์”

จุดแวะพัก ๑

เสียงปืนสร้างความตื่นตกใจให้กับแขกผู้มาเยือน กลุ่มคนเหล่านั้นหายไป ทิ้งไว้แต่ร่างของพ่อที่มีร่องรอยกระสุนอยู่บนหน้าอก หลายต่อหลายปีที่หัวใจของชายคนนี้ถูกย่ำจากเพื่อนมนุษย์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เหตุเพียงเพราะเขายืนอยู่ข้างเดียวกับท้องทะเล พ่อเจ็บปวดทุกครั้งยามบ้านในชุมชนหายไปทีละหลังสองหลังแล้วถูกแทนที่ด้วยสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ สิ่งนั้นพาผู้คนเข้ามา แล้วก็จากไป แต่ที่คงเหลือเอาไว้ คือขยะมหาศาลและร่องรอยการทำลายทรัพยากรใต้ท้องทะเล วันแรกที่เสาเข็มของโครงการขยาย รันเวย์ถูกปักลงใจกลางมหาสมุทร สร้างความเจ็บปวดราวกับปักลงใจกลางหัวใจพ่อ และในครั้งนี้ผมก็ภาวนาให้หัวใจพ่อด้าน ขาขึ้นอีกสักครั้ง เพื่อต่อสู้กับฤทธิ์ของลูกตะกั่วเหล็กที่เข้ามาอาศัยในร่างใต้สี่อลายทางตัวโปรดของพ่อ

“ปลอดภัย” เสียงประกาศสั้นๆ ออกจากปากแพทย์ที่ทำการผ่าตัดพ่อ เขาบอกเหตุผลในภายหลังว่ากระสุนไม่ได้ตัดผ่านจุดอันตรายเข้าไป แม่และพี่น้องคนอื่นๆ มานอนเฝ้าพ่อที่โรงพยาบาลในคืนนั้นทันทีในขณะที่ผมเลือกที่จะกลับบ้านความรู้สึกผิด และสับสนเกิดขึ้นกับผมตลอดทาง หรือจะจริงอย่างที่โบราณว่า อย่าเอาไม้ซีกไปจัดไม้ซุง

“ถ้าลูกเดินหน้าต่อไป ลูกอาจไม่ปลอดภัยกลับมา” พ่อย้ำผมในวันที่ผมตัดสินใจจะออกไปเป็นแกนนำ ในวันนั้นอายุของพ่อจะย่างเข้าปีที่หกสิบห้า ผมเห็นสายตากังวลที่ฉายชัดในรอยเหี่ยวย่น แม้พ่อจะคัดค้านแต่ใจพ่อก็รักทะเลยิ่งกว่าใคร

“วิญญูจักรชีวิตจะต้องดำเนินต่อไป จะมีประโยชน์อะไรหากต้องใช้ชีวิตภายใต้การทำลายธรรมชาติ” ผมพูดเสียงเรียบเพื่อย้ำให้พ่อเห็นถึงความตั้งใจ หลังจากวันนั้นก็ไม่มีเสียงคัดค้านใดใดจากปากพ่ออีกเลย

หาดทรายเป็นสิ่งเดียวที่โอบรับทุกความเจ็บปวดของผม ผมปล่อยเท้าเปลือยเปล่าได้สัมผัสกับทรายเนื้อละเอียด หากวันนี้ยังคงเหมือนวันนั้น ธรรมชาติคงบำบัดทุกความเจ็บปวดของผมให้หมดไปโดยไม่ต้องคอยระแวงระวังว่าใครจะมาลอบทำร้ายอีก ผมกวาดสายตาไปทั่วหาดทรายสลับกับหมู่ดาวบนท้องฟ้า ดวงดาวออกมาแข่งแสงกันระยิบระยับ แต่กลับต้องพ่ายให้กับแสงไฟจากโรงแรมและรีสอร์ทหรูนับร้อยหลังที่อยู่บนที่ดินแห่งนี้ ชายหาดที่เคยผมรู้จัก ถูกถมทับด้วยกองดินกองแล้วกองเล่า หากผมคำนวณรายได้จากการที่คนเหล่านี้หยิบยื่นก้อนเงินเพื่อให้ผมล้มเลิกการต่อต้านกิจการต่างๆที่รุกรานท้องทะเล ผมคงสามารถเปิดกิจการเล็ก ๆ สักกิจการบนหาดแห่งนี้ก็คงคุ้มกับพวกเขาได้เลย

ถุกพลสตึกสีขาวขนาดใหญ่ปลิวมาสงบนิ่งแทบเท้าผม สัมผัสที่เปลี่ยนไปปลุกให้ผมกลับมาสู่ห้วงขณะปัจจุบัน ผมทิ้งคำพูดของพ่อไว้ในความทรงจำอีกครั้งก่อนจะเอื้อมมือหยิบมันขึ้นมา “เก็บเท่าไรก็ไม่วันหมด” ผมรำพึงกับตัวเองเบาๆ นึกเล่นๆ ว่า

หากขัดขวางโครงการนี้ไม่สำเร็จก็จะย้ายหนีจากที่แห่งนี้ ผมคงทำใจไม่ได้ที่จะเห็นชายหาดที่ผมรักเปลี่ยนไป แล้วภาพเธอก็หลุดมาอีกครั้งในความคิดผม เธอจะกลับมาไหม หากที่นี้ไม่เหมือนเดิม

จุดแวะพัก ๒

อาการเจ็บปวดในช่องท้องทวีความรุนแรงมากขึ้นจนลามมาถึงช่วงลำคอ ฉันรู้สึกถึงความบีบรัดที่มันเริ่มรัดเอาลมหายใจให้ขาดห่างไปเป็นระยะ ๆ ก่อนที่ปลายคิ้วหนึ่งข้างจะสัมผัสกับผืนทราย ทำให้ฉันรู้ว่าการเดินทางครั้งนี้ถึงจุดหมายแล้ว ฉันสูดเอาสัมผัสสากหยาดน้ำไว้เต็มกาย ก่อนจะกระเสือกกระสนขึ้นไปบนฝั่ง สองคืบตะเกียกตะกายขึ้นไปบนทรายเพื่อหาจุดที่เหมาะสม ทันทีที่ได้ขึ้นมาจากน้ำ ได้มองภาพทุกอย่างเต็มตา ก็พบว่าที่แห่งนี้ไม่ใช่ที่เดิมเมื่อสี่ปีก่อนอีกต่อไป ฉันไม่เคยหลงทางแต่บ้านกลับไม่หลงเหลือเค้าเดิม

ความรู้สึกผิดหวังและเจ็บปวดประเดประดังเข้ามากระทบใจฉันไม่ต่างจากคลื่นที่สาดกระทบโขดหิน เพียงแต่ฉันไม่มั่นใจเสียแล้วว่า จิตใจของฉันจะแข็งแกร่งเช่นหินนั้นไหม น้ำตาอุ่น ๆ ไหลอาบลงสองข้างแก้ม ความพยายามทั้งหมดแทบจะสูญสลายไ้อหาดทรายขาวที่เคยกะเทาะเปลือกคลานออกมาดูโลก ถูกแทนที่ด้วยปูนหนาเป็นแผ่นกว้าง ร่องรอยของเหล่าพี่น้องที่เคยร่วมกันขึ้นมาวางไข่พร้อมกัน ก็ถูกทับถมด้วยสิ่งปลูกสร้างของมนุษย์

ไม่มีเวลาอีกแล้ว ลมหายใจของฉันเริ่มติดขัดแม้จะไม่รู้สาเหตุที่แน่ชัด แต่ก็รับรู้ได้ว่ามันเป็นกลางบอกเหตุร้ายที่กำลังจะตามมา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นฉันยังคงต้องทำหน้าที่ต่อ ลูกๆ กำลังรอที่จะออกมาดูโลก โลกใบใหม่ที่ไม่ใช่ใบเดิมที่ฉันเกิดฉันใช้แรงเฮือกสุดท้ายตะกุยทรายจนเป็นหลุมขนาดใหญ่พอที่ฉันจะลงไปได้ความเจ็บปวดกำลังคืบคลานไปทั่วทั้งร่าง สองคืบที่อ่อนล้าเต็มที่ทำหน้าที่พาฉันไปในหลุม สิ่งที่บ่งบอกถึงการมีชีวิตอยู่ค่อย ๆ กลืนหายไปในาอากาศที่ละนิด ๆ ร่างกายฉันหนักอึ้งจนไม่สามารถขยับได้ ลมหายใจแผ่วเบาจนจะหยุดลง จนในที่สุดบันทึกการเดินทางของฉันก็มีอันต้องจบก่อนเวลาอันควร ลมหายใจสุดท้ายได้บอกลาฉันไปทันทีโดยที่ไม่มีโอกาสได้ทำหน้าที่ผู้ให้กำเนิดเลย หลุมที่ฉันขุดให้เป็นเสมือนเบาะรองเพื่อรับชีวิตใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้น คงไม่สามารถทำหน้าที่ของมันได้อีก หลุมนี้คงทำหน้าที่ได้เพียงรองรับชีวิตฉันที่กำลังจะจมหายไปในพื้นที่แห่งนี้ บ้านที่ฉันเกิด คงต้องเป็นที่สุดท้ายให้พื้นทรายฝังร่างฉันไว้ตลอดกาล

จุดนัดพบ

มือใหญ่ที่ถูกสวมทับไว้ด้วยถุงมือยาง ค่อยๆ ใช้คีมคีบถุงพลาสติกสีขาวพุ่งออกมาจากช่องท้อง ความใหญ่ของมันห่อหุ้มกระเพาะอาหารของเจ้าของร่างไว้ทั้งหมด ส่วนปลายซึ่งน่าจะเป็นหูหิ้วเกาะเกี่ยวพันลำไส้เล็กเอาไว้ เขาเกือบอนุমানเอาแล้วว่าเธอขาดอาหาร หากไม่พบเจอเข้ากับเศษพลาสติกชิ้นเล็กมากมายที่อุดตันอยู่ในหลอดลมเสียก่อน

“ไม่รอด” เขาเอ่ยเสียงแผ่วเบา แต่ชัดเจนจนเกาะกุมเข้าไปในความรู้สึกคนฟัง

“หมดทั้งร้อยกว่าฟองเลยหรือ” ผมถามเขาอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ แต่ไม่ได้รับคำตอบใดกลับมาเขายืนนิ่ง หลบตาลงต่ำ ถอนหายใจเฮือกใหญ่จนคาดเดาไม่ได้ว่าเขารู้สึกอย่างไรกับชะตากรรมของเธอ

“แม่ตาย ยังไงลูกก็ต้องตาย” เขาตอบเสียงเรียบ เสมือนหัวใจเขาชินกับเรื่องเหล่านี้เสียแล้ว ก่อนจะสั่งให้ชาวบ้านช่วยกันยกร่างของเธอไปฝัง

“เธออาจเป็นตัวสุดท้าย” ประโยคสั้นๆ หลุดจากปากผมด้วยความเสียใจ ข่าวการหายไปของเธอสร้างความสิ้นหวังให้ผมมาตลอดเวลาสี่ปี ทว่าการกลับมาครั้งนี้ ไม่ต่างจากการฉายหนังเรื่องเดิมซ้ำ ๆ ที่ไม่มีคนดูจะให้กล่าวโทษความเขลาของแต่ตัวนี้ หรือที่ไม่สามารถแยกแยะแวมกะพรมกับถุงพลาสติกได้หรือจะให้กล่าวโทษความดีด้านของแต่ตัวนี้ที่หวนคืนกลับถิ่นฐานบ้านเกิดที่ไม่มีวันหยุดนิ่งรอพวกมัน

เหล่าชาวบ้านช่วยกันฝังร่างของเธอไว้ที่หลุมทรายที่เธอขุดไว้ ชาวบ้านบางส่วนเริ่มสวดมนต์แผ่เมตตาเสียงนั้นดังระงมเคล้าเสียงเครื่องจักรจากโครงการที่ยังคงดังแว่วมาเป็นระยะๆ ดอกไม้ถูกปักลงไปบนเนินทรายที่ฝังเธอโดยฝีมือเด็กๆ มันถูกปักลงไป พร้อมกับเสาเข็มต้นใหม่ที่เจาะลงไปในทะเลอีกครั้ง

น้ำทะเลลดลงถอยห่างออกจากฝั่งไปที่ละน้อยมันเกิดขึ้นพร้อมกับความสันเสื่ออนบางอย่างที่ก่อตัวใต้ผืนทรายใต้ร่างที่เธอนอนหลับไหลลึกลงไปยังใจกลางโลก ลูกทะเลทุกคนรับรู้อาการความผิดปกตินี้ หากแต่พวกเขาไม่รู้ว่ามีใครทำอะไรร้ายลูกมมยืมให้กับผู้ร่วมชะตากรรม สายตาทุกคนจับจ้องออกไปไกลยังจุดก่อสร้างรันเวย์กลางทะเลเสียงหวอดังขึ้นก็ก้องไปทั่วบริเวณ

...เงินทองเหมา ราวห้าฝน คนภูเก็ต โรงแรม คอนโด ตึกอาคาร บ้านรีสอร์ท คนมาลงทุน เงินก็หมุนธุรกิจ เพลงบรรเลงแรง ไฟ สาดแสง เซ็นเซอร์วาด

เกาะสะท้อน หาดสะท้อน เกาะสะท้อน หาดสะท้อน เต่ามะเฟือง ไม่กลับมา ไต่ลงไป ไต่ลงไป เต่ามะเฟืองไม่กลับมา เต่ามะเฟืองไม่กลับมา

ขอหาดไม้ขาว ให้เต่ามะเฟือง ขอหาดไม้ขาว ให้เต่ามะเฟือง ขอหาดไม้ขาว ให้เต่ามะเฟือง ขอหาดไม้ขาว ให้เต่ามะเฟือง

...

เสียงเพลงดังก้องในโสตประสาทของผมตอนที่คลื่นลูกใหญ่โกล้เข้ามา

#feedDD #MASS